

1

Pegefingeren var med utrolig præcision skilt fra hånden i andet led. Snittet var helt rent og gav ikke anledning til kirurgiske kommentarer.

Problemet var, at fingeren lå i et brev, som var adresseret til departementschef Peter Sorman, Udenrigsministeriet i Stockholm.

De svenske myndigheders interne sikkerhedstjeneste har helt naturligt visse rutiner, som skal sikre, at man får stoppet ejendommeligt udseende breve, eller breve som har en mistænkelig facon. Så pegefingeren var blevet opdaget allerede i forbindelse med det civile vagtmandskabs gennemlysning af brevbunken tidligere samme morgen. Opdagelsen havde naturligvis givet anledning til en del opstandelse, og ligeledes til en række ikke helt så selvindlysende beslutninger.

Det var udenrigsministeriets sikkerhedschef, Christian Douglas, som overbragte beskeden til departementschefen og samtidig foreslog, at sagen omgående blev overdraget til politiet.

Men brevet var poststempelt i Palermo, og allerede dette gjorde, at man var indstillet på at fravige den normale rutine en stund. Poststempelt gjorde det nemlig ikke specielt vanskeligt at gætte, hvem som var pegefingerens oprindelige ejermand.

Man indkaldte en afdelingsleder fra sikkerhedspolitiet. Han fik udleveret brevet i en plasticpose og fik besked på at gennemføre den nødvendige kriminaltekniske undersøgelse diskret, samt om – så hurtigt som muligt – at returnere en fotokopi af ledsagebrevet. Det var jo ikke andet end rimeligt, at politiet fik originalbrevet, inden det var blevet befamlet af mere end en halv snes ansatte i regeringskontorer og udenrigsministerium. Afdelingslederen lovede at fremsende en fotokopi inden for den nærmeste time, og derfor indkaldte man til et møde hos udenrigsministeren på dette tidspunkt.

De tilstedeværende ved dette møde – det første af en lang

række – var foruden udenrigsminister Anders Stensson og departementschef Peter Sorman også chefen for den juridiske afdeling i udenrigsministeriet, kontorchef Agnes Corell og statsministeriets sikkerhedsansvarlige, kontorchef Lars Kjellsson.

Brevet var, som det makabre indhold havde antydnet, ganske rigtigt et afpresningsbrev. Det mærkelige var, at afpresserne krævede noget af den svenske stat og ikke af det private firma, hvor pegefingerens ejermand var ansat.

Peter Sorman fremlagde sagen, fordi han var den eneste af de tilstedeværende, som havde fulgt hele historien på nært hold.

Fjorten dage tidligere var der kommet en foruroligende rapport fra ambassaden i Rom. På en eller anden måde var en ambassade-sekretær kommet under vejr med, at den kontrakt, som Swedish Ordnance – det tidligere Bofors – havde indgået nogle år før med den italienske stat og visse italienske firmaer, stik imod alle forventninger havde vist sig at være en lusket affære. Som det var alle tilstedeværende bekendt drejede det sig om, at Swedish Ordnance skulle levere bestykningen til fire nye fregatter, som den italienske stat havde bestilt. Fregatterne blev bygget i Italien, men våbensystemerne kom altså fra Sverige. Ordren var blevet behandlet såvel i rigsdagen som i Våbenkommissionen et par år tidligere, og havde været helt uproblematisk. Principperne for al svensk våbeneksport, der i korthed går ud på, at Sverige kun ønsker at levere våben til nationer, som bekræfter, at de ikke har brug for dem, kunne i dette tilfælde respekteres uden dispensationer. Den italienske stat havde udstedt en såkaldt slutdestinationserklæring – et formelt stykke papir, hvoraf det fremgik, at staten selv ville beholde våbnene og ikke eksportere dem videre til en eller anden, som kunne tænkes at få brug for dem. Og Italien var jo ikke lige akkurat nogen bananrepublik. Og så videre.

Men det tip, som var endt på den svenske ambassade i Rom, gik altså ud på, at der i stedet for de oprindeligt planlagte fire fregatter nu kun skulle bygges tre, og at Italien overvejede at reeksportere de overskydende våben alligevel. Til Irak.

Ganske vist kunne man sætte spørgsmålstegn ved, om Irak overhovedet eksisterede mere – i hvert fald ud fra en kommerciel synsvinkel. Under alle omstændigheder var det foruroligende, at

våben af denne type – det drejede sig om affyringsramper for sø-til-sø raketter og knapt hundrede raketter, samt kontroludstyr, luftværnsartilleri og en betragtelig mængde ammunition hertil – risikerede at komme på afveje.

Følgelig havde Peter Sorman i samme øjeblik, hvor man havde modtaget rapporten fra Rom, henvendt sig til Våbenkommissionens formand, som omgående havde sendt bolden videre til det svenske våbenfirma. Her havde man så besluttet at sende to af sine topledere til Rom for at skaffe sig utvetydige forsikringer fra sin italienske handelspartner om, at rygterne ikke talte sandt.

Salgsdirektøren ved Bofors, Gustaf Hansson – forhenværende major ved Kystbevogtningen – og firmaets tekniske direktør Johan Carlemar var rejst til Rom et par dage før. Men det var kun lykkedes dem at gennemføre et enkelt, meget kort møde med deres italienske handelspartnere, før de ganske enkelt forsvandt.

Netop. De forsvandt. Ambassaden havde været i kontakt med deres hotel. Bagagen var der stadigvæk. Men bagagens ejermænd var forsvundet. Som opslugt af jorden.

Brevet fra Palermo – hvor foruroligende det end var – kastede således et vist lys over sagen. Bedømt ud fra brevet indhold tilhørte pegefingern enten Carlemar eller Hansson. Og selvom formuleringerne var alt andet end krystalklare, så var der dog ingen tvivl om hovedsagen.

Brevet var stilet til Peter Sorman personligt, og efter nogle indledende høflighedsfraser, der nærmest virkede makabre, når man tog kuvertens indhold i betragtning, formuleredes en indbydelse om at sende en forhandler til Grand Hotel et Des Palmes i Palermo – og man havde allerede kontrolleret, at der eksisterede et hotel med det navn – for at diskutere 'det fremtidige forløb af vore forretninger i hvilken forbindelse de herrer Carlemar og Hansson naturligvis indgår'.

Brevet var skrevet på engelsk. Afslappet og fejlfrit. Men bogstaveringen var mere amerikansk end engelsk. Peter Sorman lod det cirkulere blandt de tilstedeværende. Hvorefter man gik over til diskussionen. Udenrigsministeren var naturligvis nødt til at fungere som ordstyrer. Ikke bare fordi mødet fandt sted

på hans kontor – de tilstedeværende var blevet bænket i en højt knirkende gustaviansk sofagrube – men også fordi han var selskabets politiske anfører – den mest erfarne af dem. Havde han været ti år yngre, var det ham, som var blevet Olof Palmes efterfølger som statsminister.

»Nå,« sagde han. »Officielt holder vi naturligvis fast ved, at vi ikke forhandler med terrorister og gangstere. Det er et udmærket princip. Og det bryder vi kun, når vi synes, at det er fornuftigt. Og her har vi altså vores faste principper på den ene side og to svenske menneskeliv på den anden. Skal vi lægge ud med at kigge på den juridiske situation?«

Alle stirrede på kontorchef Agnes Corell. Hun havde ikke haft den stilling særlig længe. Men var på den anden side kommet fra et agtet dommersæde og ikke rekrutteret politisk. Egentlig var der mange, der snarere havde set hende som højesteretsdommer end som chef for udenrigsministeriets juridiske afdeling. Hun var ikke en kvinde, man kunne sætte sig på. Hun var striks, gråhåret, skarpøjet og stank formelig langt væk af intelligens. Det var helt klart, at hun følte sig ilde til mode sammen med politikere. Hun var jurist – ikke politiker. Og allerede den – efter hendes opfattelse – ilde anbragte spøgefuldhed, hvormed udenrigsministeren havde introduceret sagen, havde fået hende til at stramme overlæben.

»Rent juridisk ser situationen således ud,« indledte hun lidenskabsløst, men bestemt. »Såfremt handlinger af denne karakter bliver begået på svensk område, dvs. inden for svensk jurisdiktion, så kan nødværgeretten bringes i anvendelse uden begrænsninger. Så vidt jeg er orienteret, har regeringen taget sig den slags friheder ved adskillige lejligheder. Og har fået det godkendt af det retspolitiske udvalg. Jeg kan nævne Norrmalmstorg-affæren og ligeledes Bulltofta. Det er der ingen juridiske problemer i. Der kan regeringen skalte og valte, som den skønner det rimeligt.«

»Ja så,« sagde udenrigsministeren let krænket over juristens ordvalg. »Men nu foregår historien altså i Italien.«

»Korrekt,« fortsatte den kvindelige jurist. »Italiensk lov er, så vidt jeg er orienteret, både meget striks og meget omfattende på dette område. Kidnapninger er jo en dagligdags foreteelse der-

nede. Blandt andet forbyder italiensk lov helt eksplicit forhandlinger med kidnapperne. Jeg kan ikke se, hvordan svenske myndigheder skulle kunne omgå det forbud. Efter min opfattelse er vi nødt til at overlade sagen til de italienske myndigheder. Der findes ganske enkelt ikke andre juridisk holdbare løsninger.«

Hun betonedede ordet *juridisk* på en måde, der fik udenrigsministeren til at fornemme, at hun tænkte det i modsætning til andre – væsentligt laverestående – *politiske* muligheder.

»Og hvad mener du så Peter?« spurgte udenrigsministeren uden med så meget som en trækning at afsløre, hvad han mente om situationens juridiske implikationer.

Peter Sorman kendte sin chef ganske udmærket. De havde arbejdet tæt sammen i partiet henved en snes år, og han var helt sikker på, hvordan det her skulle tackles.

»Joh,« startede Peter Sorman dvælende – næsten nydende. Han kunne på de blikke, der blev rettet imod ham, forstå, at de alle sammen forventede et svar fra ham, som ville løse problemet. »Joh. Der kan ikke herske tvivl om, at vi som det allerførste er nødt til at kontakte de italienske myndigheder. Når kontakten så er etableret, kunne man jo forestille sig, at vi spurgte dem, hvad de ville sige til, at vi forsøgte at opnå en forhandlingsløsning. Altså sådan at vi på den ene side gør det, velvidende at det er i konflikt med italiensk lovgivning, men på den anden side således, at de alligevel ser igennem fingre med det. Men den præliminære kontakt kommer vi ikke uden om. Det giver jeg Agnes helt ret i.«

»Hm,« sagde udenrigsministeren. »Og hvad mener du så om den strategi, Agnes?«

»Aktiviteter, som gennemføres i samarbejde med den udøvende myndighed i Italien, kan man næppe påstå vil stride imod vor nationale lovgivning,« svarede hun hurtigt og næsten arrigt.

»Ja men lad os så se, hvad de svarer. Lasse – hvad siger du til sagen?« fortsatte udenrigsministeren. Det som Lars Kjelsson sagde, var det, som statsministeren ville sige. Og det var trods alt ikke ganske ubetydeligt.

»Jeg kan ikke aktuelt se andre muligheder, end at vi, som Agnes foreslår, overlader sagen til de italienske myndigheder. Inklusive

sagens materialer – altså brevet,« svarede Lars Kjelsson vagtsomt. Hans tonefald mere end antydede, at han var meget lidt entusiastisk ved tanken om at skulle vove sig ud i et eller andet eventyr i Palermo.

»Vi bør måske vente, til politiet fastslår, hvem pegefingeren egentlig tilhører,« bemærkede Peter Sorman lige så vagtsomt.

»Det kan under alle omstændigheder ikke ændre en beslutning om, at sagen skal overlades til italienerne,« svarede Lars Kjelsson hurtigt, som om han fornemmede, at departementschefens bemærkning var en skjult indvending imod hans synspunkt.

»Jamen så gør vi sådan. Jeg indkalder til et nyt møde, når jeg har snakket med italienerne om sagen,« sagde udenrigsministeren og rejste sig samtidig, hvilket betød, at mødet var afsluttet.

Da de andre var ved at gå, bad han Peter Sorman om at blive og lukkede næsten demonstrativt døren efter, hvad der virkede som modstanderholdet.

»Pedanter!« snerrede han. »Der står menneskeliv på spil her og i øvrigt er der ikke længe til valget. Ja undskyld hvis jeg lyder lidt kynisk.«

»Og det gør du,« sagde Peter Sorman med et ironisk smil. »Det eneste, vi kan bruge i valgkampen, er en sejr. Det ved du udmærket. Hvis det lykkes for os at få dem uskadte hjem, så er det mægtigt. Lykkes det ikke, er det den rene elendighed. Og odds står vel 50-50.«

»Måske. Men som situationen ser ud lige nu, så har vi faktisk intet at miste. Har du set de sidste opinionstal – dem, der kom i morges?«

»Nej. Den slags læser jeg ikke.«

De satte sig afventende uden at sige noget. Udenrigsministeren rettede på en lille fisk af sølv, der var stukket fast i hans jakkeopslag. Han var ivrig sportsfisker, og det indgik som en del af hans folkelige image at demonstrere dette så ofte som muligt. Han pillede tankefuldt ved en af de småkager, som ingen af mødedeltagerne havde rørt.

»Hvor får vi pengene fra?« spurgte han til sidst.

»Hvilke penge?« spurgte departementschefen, selvom han godt kendte svaret.

»De skejser, som vi skal betale for at få frigivet de to fyre dernede? Hvor meget koster sådan noget mon? Ti millioner? Mere?«

»Formodentlig mere.«

»Det er jo umuligt. Vi disponerer slet ikke over så mange penge. Og desuden er det umuligt for os at betale noget i den størrelsesorden uden tonsvis af bilag. Og det samme gælder formodentlig forsvarsministeriet, ikke?«

»Principielt ja. De har ganske vist nogle efterretningsfonde og den slags, men beløb i den størrelsesorden er det umuligt at skjule.«

»Så synes jeg, at Bofors skal betale. Jeg ringer til dem og siger, at de skal få fat på skejserne. Det kan de ikke nægte at gøre, vel?«

»Nej,« sagde Peter Sorman med et grin. »Det ville ikke se smukt ud. Skal man formulere det i meget enkle termer, kan man vel sige, at du giver dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til.«

»Godt. Så har vi styr på den side af sagen. Næste punkt. Hvem fanden skal vi sende til Palermo?«

»Et par diplomater.«

»Du ved jo udmærket, hvem vi har siddende i Rom.«

»Naturligvis. Og det gør jo ikke akkurat sagen mindre kompliceret. Ola Ullsten af alle mennesker ...«

»Hvad så med ham Gauffin? Har han ikke været med til den slags før? I Beirut?«

»Jo ifølge den officielle version. Det var ham, som gik ind i et område, hvor hvide mænd må jages hele året, og hentede de to svenskere ud, som var kidnappet. Var det ikke sådan, vi forklarede det bagefter?«

»Jo. Selvom det ikke helt var sådan, det faktisk foregik.«

»Næh. Ikke helt.«

»Ja. Det var jo egentlig din gamle uven Hamilton, der klarede ærterne.«

»Unægtelig. Det må jeg jo vedgå. Over for Gud, dig og ham selv. Over for alle andre derimod ... men du tænker da ikke på, at ...? For helvede Anders. Sig at jeg har misforstået dig?«

»Jamen det har du ikke. Men al skyldig respekt for udenrigsministeriets eget personale, hvor mange af dem ville du så betro

at aflevere 10 millioner kontant?»

»Ikke ret mange. Den risiko ligger nok noget ud over, hvad man normalt kan forlange, at diplomater skal acceptere.«

»Der ser du. Hvis vi skal sende folk ud for at lave den slags – ukonventionelle – sager, så bør det være folk med en ukonventionel kompetence. Og når vi nu faktisk har dem så tæt på ... ikke?»

»Ja,« svarede Peter Sorman med et suk. »Alt for tæt på.«

*

Luigi Bertoni havde hallucinationer. Det virkede, som om havet rejste sig i en uigennemtrængelig mur lige foran gummibåden, og som om han og de syv andre i båden om et øjeblik ville padle direkte ind i muren.

Han vidste ikke længere, hvilket sprog han tænkte på. Gang på gang forsøgte han at tænke et par ord bare for at finde ud af det. Men det eneste, han kunne se for sig, var billeder.

Han havde ikke sovet mere end sammenlagt tre timer de sidste fem eller seks dage, og han vidste godt, at det ville ende sådan her. Forskellen mellem ham og de syv andre i gummibåden var, at han havde været med til Hell Week fire gange før, hvilket på en gang gjorde ham bedre og dårligere rustet til at stå prøvelsen igennem. Hans hænder var stadigvæk hele, og sårene på hans fødder var små i forhold til dem, som nogle af de andre havde – store rosa eller lilla flader på fødderne, hvor det øverste hudlag var slidt væk af den stadige gniden mellem støvlelæder og sand. Da de otte grupper, som stadig holdt ud, var blevet tvunget til at spille vandpolo nogle timer før, var vandfladen blevet næsten dækket med fritflydende hudflager.

Da gummibådene nu gled op på stranden neden for Coronado-basen, efter at mandskabet havde padlet 15 miles, stod der en frisk gruppe af aggressive, provokerende befalingsmænd parat – råbte til dem, fornærmede dem og beordrede dem endelig til at løfte gummibådene op i luften for derefter at løbe tværs over Coronado til strandbredden på den anden side. Det var derfor, de var blevet inddelt i grupper efter højde. For at de den ene gang

efter den anden kunne løbe af sted med gummibådene i deres opstrakte arme. Når armene ikke kunne holde til mere, begyndte træbunden i gummibåden at slå imod kraniet, og de havde alle sammen konstant en fornemmelse af, at der svævede en jættemølle over hovedet på dem.

Luigi Bertoni's gruppe bestod af de mindste af dem alle sammen og var blevet døbt 'Smølferne' af de andre i klasse 181. Men de holdt stadig ud, ingen i denne gruppe var faldet fra. Og nu var der ikke mere end seks eller syv grupper tilbage.

Han forsøgte at koncentrere sig tilstrækkeligt meget til at regne ud, hvor mange mænd det var. Men de var nået næsten helt ned til stranden på den anden side, før han fandt ud af, at det måtte være 56. Der havde været ti grupper til at begynde med... ti gange otte, det var... det var firs. Og det betød altså, at ... at 42 ... eller 43 ... mand havde givet op. De måtte altså være tæt ved slutningen. En af de sidste dage. Han anede bare ikke hvilken.

Da de var nået frem til den anden strand, fik de ordre til at smide gummibådene i sandet og lægge sig ned. Flere af hans kammerater så ud, som om de sov, inden de nåede jorden. De allerfleste sov, inden der var gået et minut, men Luigi vovede det ikke, fordi denne hvilepause virkede alt for umotiveret. Han blev liggende helt stille og betragtede mistænksomt instruktørerne med halvt lukkede øjenlåg. Og inden der var gået et minut, brød helvede løs. Fløjter, kanonslag, tåregas og det hele. Hele styrken blev beordret til at kaste sig i vandet for at svømme ud til en bøje 200 m fra kysten og tilbage igen. Denne gang skulle de gøre det med uniform og fuld udrustning, og den gruppe, som nåede sidst i land, blev straffet med en ekstra tur.

Luigi's gruppe lå bagerst, fordi en af bondedrengene fra Montana eller Nebraska var meget dårlig til at svømme. Men det reddede dem, at en fyr længere fremme fik et hysterisk anfald og skrigende blev samlet op af en af følgebådene, hvor sanitetsfolkene tog sig af ham. Da båden nåede ind til stranden, blev han løftet ind i en jeep og forsvandt. Han var dumpet.

HOO YAH! hylede de, da de langt om længe vaklede op på strandbredden for at hvile sig i den tid, det tog den tabende gruppe at svømme de ekstra 200 meter. HOO YAH!

Ingen anede, hvor SEAL-korpsets kampråb stammede fra. Men det var formodentlig lige så gammelt som korpset selv.

Derefter løb de 8 miles rundt om basen i løst sand, mens de våde uniformer rev og bed i sårene. De løb klodset, med spredte ben og armene strittende ud fra kroppen, fordi sårene var værst i armhulerne, hvor sand, saltvand og uniformsstoffets stadige gniden havde forvandlet huden til blodigt kød. Luigi trak armene ind til kroppen af og til for gennem smerten at vække sig selv – for at kunne fortsætte. Som om smerten var en slags narkotika.

Men også dette fungerede dobbelt. Når det gjorde ondt, blev han mere klar i hovedet og så alting tydeligere. Men smerten fik ham også til at se meningsløsheden og fornærmelserne tydeligere. FOR HELVEDE! HAN HAVDE JO FOR SATAN VÆRET IGENNEM DET HER FIRE GANGE FØR.

Ingen anden ... jo, enkelte andre havde. Men der var intet mere at bevise, hvis det ellers var det, der var meningen med Hell Week – en uge, der var startet som Motivation Week. Sjette uge i SEAL-programmet – den uge, som skulle skille klinten fra hveden, drengene fra mændene og alt det lort.

Da løbeturen var ved at være til ende – cirka en time efter at den var startet – vaklede de mere end de løb. Og Smølferne og to af de andre grupper havde et fælles problem – et af gruppemedlemmerne måtte slæbes af sted, fordi de våde støvler og sandet gjorde slidsårene uudholdelige. Men den gruppe, som nu risikerede at skulle ud på en ny runde, risikerede også at blive ramt af flere sammenbrud, og en af instruktørerne løb op på siden af Luigis gruppe og hylede et eller andet, som han kun halvt forstod, om at det var trist at tabe, men at hvis man tabte ude i virkeligheden, så døde man.

De var heller ikke sidst i mål denne gang. Den gruppe, som kom sidst over målstregen, slap dog for en ekstra runde, formodentlig fordi dette ville give de andre en alt for lang hvilepause. I stedet fik de alle sammen ordre til igen at hæve gummibådene op i luften, og så marcherede klasse 181 imod spisesalen midt inde i Naval Special Warfare Center, tog gummibådene med ind i spisesalen, stillede dem i den ene ende af salen og vaklede frem til madkøen.

De fik en times spisepause. Man kunne nå at spise færdig på en halv time, hvis madkøerne ikke var for lange, og den sidste halve time fik man lov til at bruge, som man ville i sovesalen. Nogle af hans kammerater var faldet i søvn allerede i madkøen og orkede knapt at spise, før de vaklede over imod barakken for at sove i tyve minutter. Det var en dumhed. Men Luigis advarsler var forgæves. Man skulle bruge pausen til at skifte sine halvlange, tætsiddende underbukser, der lignede cykelbukser – vaske sine fødder og skifte strømper. Hvis først fødderne svigtede, så var alting tabt. Fik man for meget sand inden for bukselinningen, så blev det først for alvor Hell Week. Hvis man tog udrustningen og støvlerne af og faldt i søvn, risikerede man, at knæled og fødder svulmede så meget op, at støvlerne ikke kunne trækkes på igen, og så kunne man ikke længere gå. Gnid de sjaskvåde støvler igennem med hænderne, så hvert eneste sandskorn kom ud, og skift derefter til nye, tørre, bløde bomuldsstrømper hver eneste gang, man kunne se sit snit til det. Det var meget vigtigere end søvn. Man skulle forsøge at tænke positivt. Man skulle tænke, at dette var femte og sidste gang. Og at hver eneste time, som var gået godt, ikke kom dårligt tilbage. At man havde gjort det fire gange før, og at det hele også ville slutte denne gang.

Men han vidste ikke længere, hvilken dag det var. Han vidste ikke engang, om han skulle håbe på, at det var den sidste dag for at holde sig oppe på den tanke med risiko for, at det var forkert. Eller om han skulle regne med, at der var tre døgn endnu for at blive glædeligt overrasket. Og han vidste stadigvæk ikke, hvilket sprog han tænkte på. Han havde ikke set Joe en tid. Joe var i den næsthøjeste gruppe. Han forsøgte at huske, hvad Joe egentlig hed, men da han ikke kunne skelne imellem de forskellige sprog, forsvandt Joes navn i en sprogløs tåge.

Efter frokostpausen – eller middagspausen – dagslys var det i hvert fald – og i øvrigt spillede det ingen rolle – blev de igen kommanderet ned til stranden og rundstokkene. Hver rundstok vejede 250 pund, og de skulle løbe i grupper med stokkene imellem sig ned til bølgerne, ud i bølgerne og kulden igen og så op på stranden og ned i havet og op på stranden og ned i havet.

Det var, som om denne monotoni var konstrueret for at plage

dem yderligere, ligesom at grave grøfter og fylde dem op igen, og grave grøfter og fylde dem op igen i en evighed. Alligevel var det meget sjældent, at folk fik hysteriske anfald og begyndte at skælde befallingsmændene ud, oversavle dem med ord på fire bogstaver, for derefter at falde om i sandet og begynde at græde. For endelig at blive båret væk af sanitetsfolkene. Men de fleste af dem var amerikanere, og de havde lettere ved at tage fornærmelserne end ved at tage gnavesårene på fødderne. Det var fødderne, der reducerede klassen. Ikke fornærmelserne.

Måske sprang de frem og tilbage med rundstokkene 25 gange. Måske tog det en time. Måske mere. Måske mindre. Men som alt andet havde også denne øvelse en ende. De byttede rundstokkene ud med gummibådene og småløb tilbage imod barakkerne, hvor de fik lov til at stille bådene fra sig op ad væggen til en af undervisningsbarakkerne, før de fik ordre til gå indenfor og sætte sig. Foran hver af dem lå der papir og blyanter. Længst nede i salen stod en lille gruppe instruktører, som de ikke havde set før. En af instruktørerne steg op på den lille talerstol og så sig fornøjet omkring.

»Gentlemen. Velkommen til dette kursus i creative writing,« begyndte han, og dem som sad nede i salen – det vil sige dem som overhovedet orkede at reagere – så sig forvirret omkring ligesom for at få bekræftet hos de andre, at de faktisk havde hørt det, de lige havde hørt. For at bekræfte at de ikke var blevet sindssyge.

»De emner, som I kan vælge mellem, er følgende,« fortsatte instruktøren uden at fortrække en mine. »Beskriv de sidste sekunder i livet. En languster som langsomt er på vej ned i gryden med kogende vand – eller en beruset viking til fest, hvor en endnu mere beruset viking giver sig til at famle på den første vikings pige. Eller. En flue på flugt for livet – dødeligt såret, men ikke dræbt af en fluesmækker. Eller. Tandbørstningen medfører, at man pludselig står på en anden planet. I er langusteren. Vikingen. Fluen. Eller I står på en fremmed planet. Kom så i gang. Skriv for helvede!«

De fleste sad som forstenede, men så dukkede nogle af instruktørerne nede fra stranden op med en spand fuld af isklumper,

som de smed under skjortekraven på dem, som endnu ikke var kommet i gang.

Airconditionanlægget var blevet slukket. Det var juni, og der sad henved 50 mand sammenstuvet ved deres skrivepulte. Snart emmede rummet af kropslugt og saltvand. Det så faktisk ud, som om en del af dem var begyndt at skrive.

Luigi kunne kun komme i tanker om et af de mulige emner, det med hummeren – eller krebsen – som var på vej ned i en kasserolle med kogende vand. Han forsøgte at koncentrere sig om ikke at glemme emnet, men begyndte ikke at skrive, før han havde fået en håndfuld isklumper ned ad ryggen. Han ville have isen for at lindre varmen i hovedet, selvom kroppen stadigvæk var kold og stiv af havvandet.

Han fyldte hånden med is og gned den hen over panden og øjnene og forsøgte på denne måde at forhindre øjenlågene i at falde i og sig selv i at falde i søvn.

Han spærrede øjnene op, lige så meget han kunne, og igenem den flimrende varme ørkenluft så han pludselig helt klart en gruppe af besøgende.

De var alle sammen på nær en iført flådens hvide uniform. Men den sidste af dem havde en mørkeblå trøje på, med en kommandørkaptajns gradsbetegnelser på skulderstropperne. Han havde ikke noget på hovedet, og det så ud, som om hans øjne søgte efter et eller andet. Han havde SEAL's smalle guldvinger på brystet. Et mærke, som der ikke var mange, der gik rundt med. Han var altså også en af dem, som var kommet igennem Hell Week fem gange.

Jeg er en hummer. Og jeg står foran mit livs mest afgørende øjeblik, skrev Luigi. Så betragtede han meget længe de ord, han havde skrevet – mærkede, hvordan øjenlågene var ved at glide i, og hvordan hovedet var på vej fremover og nedad. Endnu en gang gned han sig med den smeltende is i panden og betragtede de flimrende bogstaver. Han havde skrevet på italiensk.

»*I'm a fucking lobster in one of my life's most decisive moments,*« tvang han sig selv til at skrive. Han forsøgte at forestille sig en enorm gryde med kogende vand. Og der lå han i en gummibåd, mens en gigantisk hånd rystede med dem og truede med

at smide dem direkte ned i døden. Flere af hans kammerater var faldet i søvn med blyanten i hånden, men denne gang blev de ikke vækket for at fortsætte. De blev bare slæbt væk af instruktørerne. Måske var de dumpet.

»Som hummer skider jeg på, om jeg dør eller bare falder i søvn,« fortsatte Luigi – og stirrede lidt på bogstaverne for at se, hvilket sprog han havde skrevet på. Han kunne læse, hvad han selv havde skrevet. Men han anede ikke, hvilket sprog han havde brugt.

I samme øjeblik spredtes tågen endnu en gang, og han betragtede den gæst, som var kommandørkaptajn, og som ikke havde en amerikansk uniform på. Så forstod han pludselig alting.

Det var altså svensk, han havde skrevet på.

»*This is no fucking good, lobsters don't write no fucking swedish,*« skrev han, mens han trykkede begge arme ind mod siden og gned dem frem og tilbage et par gange, så de skrabede imod det hudløse område, og smerten fik ham til at vågne. Derefter overstregede han den sætning, han havde skrevet på svensk og skrev i stedet for noget om, hvordan hans kammerater var røget i gryden alle sammen – den ene efter den anden. Han selv derimod havde holdt sig fast i kanten af gummibåden. Han var nemlig en rigtig hummer med store kløer fra Atlanterhavet og ikke en skide, kløløs languster fra Californien. Og der blev han hængende, lige meget hvor meget jætten rystede med gummibåden.

Der var ikke mere is. Varmen fik luften i lokalet til at dirre. Mere end halvdelen af kammeraterne var faldet i søvn og blevet båret ud. Ville de virkelig lade mere end halvdelen af klassen dumpe bare på en idiotisk skriveøvelse?

Nu var der mening i at holde ud. Lige pludselig var der mening i det. Manden dernede. Han havde glemmt hans navn, men han var sikker på, at alle de andre i lokalet kunne huske det – hvis de overhovedet kunne se eller tænke.

Han skrev sammenbidt nu. Europæiske hummere fra Atlanterhavet var en helt speciel race. Han kunne mærke, hvordan et ildebefindende steg og steg i ham, og hvordan hovedet begyndte at lude fremover, som om det vejede et ton, eller som om jættens hånd pressede det ned imod bordpladen. Han gned igen hårdt imod de hudløse områder under armene – så hårdt, at han kom

til at stønne svagt af smerte. Og mens tågen løftede sig igen et kort øjeblik, kunne han se, at de fleste i salen allerede var blevet båret ud. Han kunne også se, at Joe stadigvæk var der. Ikke mere end et par meter fra ham.

»Joe,« hviskede han. »Har du set, hvem som sidder der?«

Joe hørte ham godt, men stirrede tavs tilbage med rødsprængte øjne og så ud, som om han intet forstod. Havde han snakket italiensk?

»Joe for satan ...« fortsatte han, men gav op, fordi han ikke forstod, hvad han selv sagde. Joe nikkede krampagtigt og satte krampagtigt blyanten imod papiret foran sig.

Luigi gned endnu en gang i sine sår og forsøgte at læse de sidste linjer, og lige netop da jætten endnu en gang forsøgte at mase hans hoved ned mod bordet, fik han tilføjlet et par ord.

Den europæiske hummers kløer er karakteristiske ved deres uregelmæssige form og ved de mange små takker og fremspring. Og fordi et af disse fremspring havde sat sig i klemme i den skide, røvpulende gummibåd, så falder jeg ikke ned i gryden, lige meget hvor meget jætten ryster med båden. Sådan skrev Luigi, lige før han tabte bevidstheden.

Da de ruskede i ham og bandede af ham, opdagede han, at han var den sidste eller næstsidste i gruppen, som gav op. Men han blev ikke slæbt ud samme vej som alle de andre. Han fik ordre til at melde sig sammen med den næstsidste eller sidste overlevende i et rum, der lå i forlængelse af undervisningslokalet.

Han bevægede sig langsomt. Knæene var svulmet op, så de føltes som små fodbolde, og han snublede hele tiden, mens han stavrede frem imod døren. Med ansigtet lænet op ad døren faldt han i søvn igen. Da han begyndte at glide ned langs døren, gned den solbrændte kind imod dørens træ, og det gjorde så ondt, at han vågnede og forsøgte at komme på højkant. Han hørte ikke, om der var nogen, som bad ham om at komme ind, men selvo-pholdelsesdriften forbød ham at stoppe op. Altså åbnede han døren og vaklede ind.

To af instruktørerne sad bag et skrivebord, og kommandørkaptajnen med solbrillerne stod skråt bag dem med armene over kors. Luigi forsøgte at fiksere på hans ansigt for at tolke hans

udtryk. Men det var umuligt at stille skarpt.

»Menig Bertoni!« brølede en af instruktørerne og smed nogle papirer på bordet foran ham. »Hvad i hede hule helvede er det her for noget lort? De tror måske, at SEAL er en slags feriehjem?«

»Nej sir,« svarede Luigi og følte samtidig, hvordan hovedet var ved at falde fremad og trække resten af kroppen med sig i faldet. Han opdagede også, at der stod en fyr mere, der havde de samme problemer som ham selv.

»Og De, oversergent Jones? Tror De måske, at det her er en legeplads? Tror De virkelig, at SEAL kan lade to folk bestå, som mangler det mest elementære omløb i kraniet?« brølede instruktøren.

»No sir!« svarede de to mænd halvt i søvne.

»De kan vel fatte, at De er dumpet begge to for at skrive den slags lort. Kan De forstå det, skiderikker?«

»No sir!« svarede de begge i kor, næsten uden at falde over ordene.

»Deres kammerater kan ligge udenfor og slappe af. Det har de fortjent, fordi de har skrevet noget fornuftigt og ikke den slags lort. De har begge to fortjent at dumpe, er det forstået? Svar for satan! Menig Bertoni!«

»Mit navn er Luigi Bertoni. Jeg er sekondløjtnant og ikke menig. Mere behøver jeg ikke at sige,« snølede Luigi.

»Skal De sige mig imod, De enorme røvhul?«

»No sir.«

»Og De synes altså ikke, at De har fortjent at dumpe begge to?«

»Nej sir.«

»De sætter altså spørgsmålstegn ved vores dømmekraft?«

»Nej sir.«

»Så er det med andre ord i orden, at vi dumper Dem begge?«

Luigi forsøgte at tænke. Det var altså gået galt. Han var dumpet. Han og en mere. De to, som havde holdt ud længst, var blevet smidt ud, fordi de havde skrevet noget lort. Men han orkede ikke at blive vred. Det gav ingen mening at protestere. Hjernen var ved at give op. Ordene inden i ham lød som en gammeldags optræksgrammofon, hvis fjeder var ved at løbe ud – tre falske

toner, der blev til mumlen, umiddelbart før alt blev stille.

Fyren ved siden af ham var faldet om på gulvet og sov nu – næsten da. Han mumlede stadigvæk et eller andet om, at nu var han sateme ligeglad med alting. To instruktører bar ham ud, mens han sov i deres arme og så næsten lykkelig ud.

»MENIG BERTONI FOR SATAN, STÅR DE IKKE DER OG SOVER!« hylede instruktøren. Det gik op for Luigi, at officeren måtte have flyttet sig og nu hylede ind i øret på ham på mindre end 10 centimeters afstand og skråt bagfra.

»Nej sir. Jeg er lysvågen,« snøvlede Luigi.

»Hvad? Skal han også prøve at spille smart? Skal man spille smart, røvhul?«

»Kun smart, kun smart,« mumlede Luigi, samtidig med at en eller anden hældte en spand koldt vand over ham bagfra.

Det virkede. Han vågnede med et sæt. Vandet var ikke salt, så han kunne gnide sig i ansigtet, uden at det gjorde ondt, og køligheden imod kinder og øjne gjorde, at han pludselig kunne se alting helt klart.

Der stod kun to mænd foran ham.

»Tillykke sekondløjtnant Bertoni. Hell Week er overstået, og De har gennemført den forbilledligt. Jeg lader Dem nu alene med commander Hamilton,« sagde instruktøren i en helt ny tone, rejste sig med et smil og forlod hovedrystende lokalet.

Luigi forsøgte at klamre sig til bevidstheden. Han gned endnu en gang armene ind mod kroppen for at vække sig selv med smerten, gned sig hårdt i øjnene for at fjerne pus og vand. Derefter blinkede han et par gange og så Carl Hamilton lige ind i øjnene.

»Hvordan har du det? Kan du forstå svensk lige nu? Eller skal vi hellere snakke engelsk?« spurgte Carl med foregiven ro. »Jeg vil ikke bede dig om at sidde, for så falder du bare i søvn. Er det i orden?«

»Yes sir,« svarede Luigi med det ekstra eftertryk på s-lyden, som på amerikansk signalerer entusiasme.

»Fint. Så kan jeg meddele dig følgende. Hell Week er altså overstået for dit vedkommende for femte og sidste gang. Er du klar over, hvorfor du måtte gennem det fem gange?«

»Nej sir.«

»Klokken er nu 14.00 lørdag eftermiddag. Joe og du har fri frem til kl. 18.00 i morgen aften. I har begge to ordre til at spise sammen med mig. Jeg samler jer op uden for hovedindgangen. Er det forstået?«

»Yes sir.«

»Jeg kan endvidere på øverstkommanderendes vegne meddele dig, at du fra og med dette øjeblik er forfremmet til premierløjtnant i den svenske mari ... øh ... hær. Er det ligeledes forstået?«

»Yes sir.«

»Udmærket. Og hvornår var det så, I blev hentet?«

Carl fik intet svar. Luigi Bertoni-Svensson var sunket sammen på gulvet og sov for første gang i de fire sidste døgn. Carl rystede på hovedet og gik.

*